

Hồi thứ bốn mươi một
Phượng Mục Mỹ Nhân Hầu Y-Vô Tình

Lê Tường nguyệt Cô Yển La Hán một cái rồi bước tới gần Sở Vân, nói khẽ:

- Ta phải đi thôi! Đêm nay người nghỉ nơi nào?

Sở Vân chợt giật mình trước câu hỏi ấy, chàng chợt nhận thấy trong tất cả các câu hỏi của Lê Tường có sự ám áp vì nhất cử nhất động của người thiếu nữ ấy thể hiện một tình cảm nào đấy mà chàng không thể diễn tả bằng lời được. Điều ấy chỉ có thể phát hiện được bằng linh cảm giữa hai người con trai và con gái mà thôi. Cái vị ám áp ngọt ngào ấy Sở Vân đã từng hưởng qua, chỉ khác là đối tượng mang lại sự ngọt ngào ấy không phải chỉ một mà thôi... Sở Vân đắn đo mãi rồi bỗng nói một cách vu vơ nhưng lại đầy ý nghĩa:

- Thuộc độc thường được bọc bên ngoài bằng một lớp đường mật, loài rắn độc nhất thì lại có lớp da sặc sỡ nhất, có phải vậy không Lê cô nương?

Trong lúc nhất thời, Lê Tường chưa hiểu hết ý nghĩa câu nói ấy của Sở Vân. Đôi môi hồng khẽ mở, nàng nhìn chàng vẻ nghi ngờ, nét mặt hết sức chân thành, ngạc nhiên.

Cô Yển La Hán không hiểu quá khứ đau khổ của Sở Vân nên chẳng hiểu gì, còn Cung Ninh thì hình như nhận ra điều gì đó, nhưng vẫn im lặng hoài. Cuối cùng Lê Tường hỏi lại:

- Câu nói ấy của người có ý nghĩa gì vậy?

- Nếu sau này chúng ta vẫn là bạn bè của nhau, khi ấy cô nương sẽ hiểu ý nghĩa câu nói này của tại hạ. Trên đời có quá nhiều việc mà bao hàm những điểm khiến cho người ta phải so sánh.

Rồi cũng không biết tại sao và vì lý do gì, Sở Vân nói địa điểm đêm bay chàng sẽ trú chi Lê Tường nghe và cứ nghĩ mãi vì sao mình lại nói ra.

Lê Tường chớp chớp đôi mắt đẹp tuyệt vời của mình, nói nhỏ:

- Ta phải đi rồi, người cũng phải đi thôi, để tránh khỏi gặp Chiêm thúc thúc!

Đôi mắt ánh lên một tia ám áp, mê hồn khi nhìn Sở Vân như thay lời nói, rồi tấm thân kiều diễm của Lê Tường khẽ lay động bay ra xa hơn ba trượng, ngoái lại nhìn chàng một cái rồi nàng lại bắn

mình đi một cách thật nhẹ nhàng hơn ba trượng nữa, biến mất vào sau những làm cây.

Nghiêm Tiểu Thiên nhìn theo, một lúc sau mới nói khẽ:

- Cô nương ấy mới xinh đẹp làm sao! Vẻ đẹp ấy mới mê hồn làm sao, chỉ có điều sắc sảo quá...

- Khiến cho lão huynh cứ mê mẩn cái mùi hương ngào ngạt ấy, phải không?

- Quả là tên lãng tử. Đóa hoa tuyệt sắc ấy mà kết hợp với người thì thật là thiên sinh địa tạo nên một cặp tuyệt vời có một không hai đấy. Mà e rằng từ sớm đã có ý đó rồi?

- Làm sao có thể được, ta chớ quên trường đâm máu vừa rồi. Đại Hồng Sơn làm sao có thể bỏ qua điều đó. Chỉ sợ sau này gặp lại nhau, chúng ta và vị thiên kim tiểu thư của Đại Hồng Sơn sẽ diễn ra một cuộc cam go đấy.

- Điều ấy ta không tán thành, nói thật ra thì ta chịu sống cô đơn bấy nhiêu năm qua, chẳng qua, chẳng phải ta nói khoác, cái tình giữa trai và gái ấy chẳng có gì tâm đắc. Ngày trước ta cũng một thời phong lưu... Có phải không Cung huynh?

Cung Ninh cúi người lễ phép nói:

- Nghiêm đương gia và minh chủ nói chuyện, đệ tử không dám tham gia!

- Thôi, Nghiêm huynh khỏi phải tìm đồng minh nữa. Việc ấy tại hạ đã sớm không còn hứng thú rồi... Đàn bà trên đời này ai cũng như ai thôi, khó có mấy ai thật lòng, lương thiện, hiền thảo, trinh thực đâu. Vậy tại hạ và lão huynh hãy liên kết với nhau, mãi mãi không lấy vợ, được chứ?

Cổ Yển La Hán lắc đầu xua tay quây quậy, nói:

- Điều đó tuyệt đối không nên, Lão phu ta cũng chưa quá già mà, biết đâu có một ngày nào đó, số phận đưa đẩy thì lại có cặp có đôi. Lão đệ, người làm sao kết với ta được mãi? Ha ha, hay là lão đệ người có âm mưu gì đó?

Sở Vân nhìn Nghiêm Tiểu Thiên hơi buồn cười, nhưng nghiêm trang nói:

- Lão huynh, đệ chân thành mong có ngày lão huynh có một người bạn gái giúp đỡ huynh, nói thật nhé, lúc ấy đệ cũng có thể hưởng một chút sự ấm áp của cuộc sống gia đình!

Cổ Yển La Hán ngạc nhiên, vừa nãy mình vừa nói có phần đùa

cột, nào ngờ thái độ của Sở Vân như thế khiến cho ông cảm thấy trong lòng xốn xang. Mấy mươi năm lăn lộn giang hồ ngoài những lúc chơi hoa vờn ngọc, có lúc nào ông được hưởng một cuộc sống gia đình chân chính đâu, có biết gì cái ấm áp thiêng liêng của cuộc đời thường đâu !

Cổ Yển La Hán bần thần một lúc rồi lẩm bẩm:

- Ủ phải đấy, rất có lý , cũng cần có một người vợ... Chả lẽ suốt đời cứ sống cuộc đời cô độc mãi sao ?

Sở Vân vỗ vỗ lên vai người anh kết nghĩa của mình nói:

- Nghiêm huynh, chỉ có câu nói của tiểu đệ mà làm cho lão huynh đã có ý định lập gia đình rồi, làm cho tiểu đệ cảm thấy đau lòng vì sắp mất người anh thân yêu rồi. Đứng buồn như thế chỉ cần có một tỷ cơ hội là tiểu đệ sẽ tìm mọi cách để lo cho huynh. Việc ấy không thể đòi hỏi gấp được, mà cũng không thể không nghĩ đến.

- Ha ha.. chớ vội, thời gian còn dài mà, cũng chẳng đòi hỏi gì cao lắm đâu. Chỉ cần biết lo cho lão ca thoải mái ngày ba bữa thịt rượu là đủ rồi. Ha ha...

Bỗng nhiên Cung Ninh báo cáo:

- Bẩm Minh chủ, phía trước bụi bay mù mịt, hình như Phó minh chủ và các vị ấy đã đến, đệ tử lại đón, hỏi xem có chuyện gì không?

Được Sở Vân đồng ý, Cung Ninh vội tung mình đi nhanh như cơn lốc. Nghiêm Tiểu Thiên nhìn theo nói:

- Lão đệ, Cung Ninh võ công vừa dữ vừa đặc dị, tuổi còn ít mà đạt được như thế quả là khó có đấy.

Sở Vân mãi nhìn về phía đám bụi đang bốc lên phía trước thấy có mấy mươi ki sĩ áo đen cưỡi ngựa ô đang lao nhanh tới, phía sau là mấy chiếc xe ngựa phóng theo, mãi sau mới trả lời:

- Cung Ninh có hiệu là Kiếm Linh Tử, là nhân vật số một giúp việc cho Khố Hoàn chủ, võ công tàn bạo, tâm tính cũng rất hung ác, nhưng lại trung thành hết mực, nhiệt tình vô cùng, quả là trợ thủ hiếm có.

Lúc này đoàn người ngựa đã đến gần, đi đầu là Đại Mạc Đồ Thu Khố Ty, ông ta tung mình xuống ngựa, nói gấp:

- Bẩm Minh chủ, chúng ta ở đây đùa giỡn một ngày một đêm thì Phó Minh chủ và các vị ở Ngũ Phước khách sạn cũng náo nhiệt không kém. Đã diệt Sạch lũ rác rưởi bám quanh họ và còn đánh cho cái tên Tam Khoái Tử Điền Thuận học máu chạy dài rồi!

- Chuyện đó tất phải vậy thôi...Còn có gì nữa không ?

- Thưa không, bọn còn lại của Khôi Kỳ Đội ở trong thành Đại Tân hay tin đại quân bị tiêu diệt đã chạy trốn hết cả rồi!

Lúc ấy mọi người đều xuống ngựa khom lưng chào Sở Vân, chàng cảm ơn mọi người rồi bước lại phía Tử Tâm Điều Cừ Hạo và Cuồng Ưng Bành Mã. Cừ Hạo nói:

- Hơn một ngày đêm kịch chiến đại thắng huy hoàng, làm rung chuyển thành Đại Tân. Mọi người đều lo cho Minh chủ phải vất vả !

- Ta không có gì đâu, thiết tướng Phó minh chủ và các vị có khi còn khó nhọc hơn đấy chứ!

- Bẩm không đến nói nào, bọn Kôi Kỳ Đội có chừng ba mươi mấy tên đồ Tam Khoái Tử Điền Thuận suất lĩnh quấy nhiễu Ngũ Phước khách sạn làm cho Lãnh hoàn chủ tức mình liền dẫn bốn chiến sĩ cùng với lão phu trị cho một trận tơi bời. Cái tên Điền Thuận ấy giao thủ với Lãnh hoàn chủ chưa quá mười chiêu đã bị đánh văng ra xa hơn một trượng, mồm học máu tươi, cầm đầu chạy trốn nhưng e rằng với tình trạng thương thế ấy, hấn chạy chưa chắc nổi hai dặm đâu!

- Lúc ấy Thủ hoàn Lãnh Cương bước tới khom mình nói với Sở Vân:

- Minh chủ, thuộc hạ chúc Minh chủ bình an !

Sở Vân đáp lễ, vân an Lãnh Cương.

Cổ Yển La Hán nhìn những cao thủ cái thế của Kim Điều Minh, tự nhủ:

- Tiểu tử Sở Vân gớm thật, những vị này, vừa gặp đã biết ngay là những cao thủ hạng nhất thiên hạ, võ công vô địch. Lão phu đã mấy mươi năm lăn lộn giang hồ, đã gặp nhiều bang phái, xem ra không lực lượng nào xứng là đối thủ của họ!

Nghe Sở Vân giới thiệu Cổ Yển La Hán với mọi người, Tử Tâm Điều Cừ Hạo nói:

- Lão phu từ lúc đã nghe Minh chủ của bốn Minh giới thiệu sự hào hiệp trượng nghĩa của Tôn giá, lại cộng Minh chủ bốn Minh kết giao, hôm nay được gặp mặt, cảm thấy còn hơn cả những điều nghe, lão phu lỗ mãng muốn được kết giao bằng hữu với Tôn giá, coi đó là điều đại hân hạnh cho lão phu đấy.

Nghiêm Tiểu Thiên xúc động, cười nói:

- Ha ha... Khen thế thì lão phu xấu hổ quá! Thực ra tài năng của Sở lão đệ và quý vị làm cho lão phu bội phục vô cùng...

Sau đó Nghiêm Tiểu Thiên cùng các vị khác trong Kim Điều Minh trò chuyện rất là tâm đắc. Trong khi đó Sở Vân bước đến ba chiếc xe ngựa, thăm hỏi úy lạo những cao thủ khác của Kim Điều Minh đang còn điều trị thương thế. Thấy Lý Khải đứng bên cạnh, Sở Vân vỗ vai chàng trai, nói:

- Lý Khải, hôm qua đến giờ vẫn khỏe chứ ?

Lý Thái cung kính đáp:

- Bẩm Minh chủ, đệ tử mong sao mau được cùng theo Minh chủ đi tiêu diệt kẻ thù !

- Yên tâm, cơ hội còn nhiều .. Người cứ lo cho mình đi đã ...

Lúc ấy Tử Tâm Điều hỏi:

- Minh chủ, nghe nói Ngũ Nhạc Nhất Kiếm là một tay kiếm sĩ rất cao siêu đương đại và ông ta đã kết thân với Minh chủ. Có phải đêm nay chúng ta cùng tụ hội với ông ta ?

- Ngũ Nhạc Nhất Kiếm là một bậc túc nho, tình cao nghĩa cả, võ học tuyệt luân, được kết giao với ông ta tại hạ cảm thấy thỏa chí bình sinh. Hiện nay ông ta vì chỗ trú của chúng ta đêm nay mà đã đi lo tìm kiếm rồi !

Sau đó Sở Vân đem việc gặp Phượng Mục Nữ Lê Tường ra tóm tắt nói lại cho Tử Tâm Điều nghe. Tử Tâm Điều trầm ngâm một lúc, rồi cười có ngụ ý, nói:

- Minh chủ, theo lão phu nghĩ thì cô nương ấy không hề có ác ý với Minh chủ, hơn nữa có phần cảm tình với Minh chủ đấy !

- E rằng không chắc như vậy đâu, hơn nữa tại hạ lại trong hoàn cảnh thế này mà lại đi nói chuyện ấy bây giờ thì có vẻ trái ngược quá! Cái lão hoàn đồng à ?

- Lão phu râu tóc đã bạc mà không chịu là mình già, Minh chủ đang thời kỳ thanh niên lại muốn làm ông lão, ha ha... làm lão phu buồn cười quá !

Sở Vân đưa tay xoa xoa cái cằm lởm chởm râu lâu ngày chưa cạo, cười nói:

- Người chưa già mà tâm hồn đã già mất rồi!

Cừu Hạo lắc đầu nói:

- Minh chủ trí tuệ, võ công tuyệt thế vô song, nhân cơ hội này mà phát huy uy thế, đừng nghĩ nhiều tới những việc buồn đã qua, miễn Minh chủ không quên trọng trách là anh em trên dưới trong Minh vui mừng rồi. Minh chủ, đau lòng thì phải có thuốc trị lòng đau, toàn

Minh sẽ vì Minh Chủ mà tìm phương thuốc ấy...

Lúc ấy Bành Mã bước tới cung kính nói:

- Bẩm Minh chủ, cũng đã muộn rồi, xin Minh chủ ra lệnh khởi hành...

- Lệnh cho Cung Ninh dẫn bốn đệ tử đi trước mở đường, Lãnh Hoàn chủ dẫn bốn đệ tử chặn hậu bảo vệ đoàn xe! Còn tất cả lên đường !

Bành Mã tuân lệnh sắp xếp mọi việc. Rồi tất cả lên đường.

Trời chiều ánh nắng đỏ ối soi bóng những tráng sĩ kiên cường ruổi bước giang hồ...

Bên khe núi có một làng nhỏ với khá nhiều những gian nhà yên tĩnh. Con đường đi xuyên núi cũng chạy giữa những nếp nhà ấy, mặc dù lúc đó trời đã tối, nhưng trong làng đèn đuốc sáng choang, trông thật náo nhiệt.

Đó là trấn nhỏ Hoàng Sơn, cách thành Đại Tân hơn sáu mươi dặm.

Vietkiem.com